



KLAUS IOHANNIS PRIMUL PAS

Cuprins

Cuvânt înainte.	11
----------------------	----

CAPITOLUL I

O campanie într-o mare de scandaluri

Noaptea victoriei	19
Anunțul candidaturii	24
Întrebări lansate tinerilor	30
Prima zi de campanie: acasă, la Sibiu	34
Între oameni: un continuum de dorințe și așteptări	37
Stratageme perdante: „Iohannis dezbină țara“	43
Consiliul Național pentru	
Combaterea Discriminării în campanie	44
Intoxicarea prin „fluturași“ electorali	46
Calomnia ca program de candidat	50
Ce se învață într-o campanie electorală	53
Doi pentru România	55
Trecutul care ne privește. Vizita la Sighet	58
Un proces folosit politic: cazul ANI	61
Simboluri naziste ca arme electorale	68
O campanie bine făcută. Modelul ACL 2014	69
Relația cu presa	75
Campania online: o strategie cu rezultate record.	78
Suținerea din partea Partidului Popular European	82

Candidați „inventai”	85
Poziția outsiderului: riscuri și avantaje	92
Un președinte care și-a uitat rolul	95
Traian Băsescu și scandalurile privind „serviciile”	99
Dreapta nesolidară	102
Generația tânără și implicarea activă. Cazul Roșia Montană	107
Testul unui bun mediator: negocierea dezbaterilor televizate	111

CAPITOLUL II

Vechiul mod de a face politică

Traseism legalizat în administrația locală	118
Pericolul votului multiplu	122
Preoți în campanie electorală	124
Primul tur de scrutin	127
Campania dintre cele două tururi de scrutin	132
Votul în diasporă	135
Alianțe electorale	141
PSD: un partid care are nevoie de reformă	146
Scrisoarea Monicăi Macovei	148
Fantoma USL	149
Mobilizarea la vot	151
Întâlnirea de la GDS	153
Prima dezbatere	156
A doua dezbatere: stop și de la capăt	163
Bugetul: un capitol amânat de premierul-candidat	166
Legea amnistiei și grațierii	169
Afacerea Microsoft: un scandal cu fundal electoral	172
Ce se face și ce nu se face într-o campanie	174

CAPITOLUL III
Ne-am luat țara înapoi!

16 noiembrie 2014: data schimbării.	177
„Dragi români, ați fost niște eroi!“	179
Milionul de voturi care a făcut diferența	185
Sondaje și poziționări înainte de al doilea tur	193
Ecoul victoriei: reacții ale cancelariilor străine.	
Note despre politica externă.	195
Reacțiile clasei politice românești după victorie	201
Preluarea programului de către PNL.	
Relația președintelui cu partidul de proveniență	203
Mai multe modele de președinte. Rolul Primei Doamne . . .	207
Alegerile de după alegeri: situația în PNL.	
Statutul grupurilor parlamentare.	210
Finanțarea partidelor. Finanțarea campaniilor	213
Prima vizită la Chișinău	215
La Alba Iulia, de 1 Decembrie	217
Timișoara, la 25 de ani după Revoluție	218
Contactul cu oamenii sau cum se construiește încrederea	223
Întâlniri fericite în București. De la Palatul Elisabeta la Târgul de carte Gaudeamus	226
La București, în așteptarea sărbătorilor.	
Prima vizită la Cotroceni.	230
Depunerea jurământului de Președinte.	238
Ceremonialul preluării mandatului.	244
Oamenii pe care mă bazez	246
22 decembrie. Prima decizie în calitate de Președinte în funcție	248
În loc de încheiere	251

Capitolul I

O campanie într-o mare de scandaluri

Noaptea victoriei

Există, pentru fiecare dintre noi, momente când știm cu certitudine că viața ni se va transforma în profunzime. Toate semnele din jur indică o trecere către un alt nivel, dorit poate, dar încă necunoscut. Subit, uneori chiar într-o fracțiune de secundă, toate tensiunile și frământările, toate necunoscutele, însăși starea lucrurilor, așa cum o cunoșteam, se suspendă. Acela cred că este momentul în care schimbarea devine vizibilă, aproape palpabilă. Am știut că viața mea se schimbase în noaptea de 16 noiembrie 2014. Devenisem Președintele României.

Mă aflu în acea noapte în mijlocul miilor de oameni care se adunaseră pe parcursul întregii seri pe Bulevardul Magheru din Capitală. Coborâsem între ei, în Piața Universității, avansam cu greu și, umăr lângă umăr cu aceia care se strânseseră pentru a sărbători victoria, îmi era greu să percep altceva în afară de murmurul general

de mulțumire care traversa acea masă de oameni în mișcare. Nu distingeam foarte bine mesajele care se scandau și nici nu reușeam să diferențiez chipurile din mulțime. Peste tot vedeam numai zâmbete și asta mi se părea incredibil. Mă simțeam de parcă ajunsesem într-un oraș minunat, după o călătorie obositoare, și nimerisem în mijlocul unei petreceri la care toată lumea se înghesuia să ia parte. În astfel de momente, de euforie care coagulează și exaltă grupuri de necunoscuți, tendința e să cauți fețe familiare. Bruscuț, te trezești împresurat de o mare de chipuri, iar privirea, pe care mii de ochi ți-o caută din toate părțile, rătăcește peste un cor în mișcare. Și, pentru ca totul să fie încă și mai straniu, îți dai seama că acel cor este animat de prezența ta.

Este foarte greu să descrii așa ceva, mai ales că nimeni nu te pregătește pentru astfel de întâlniri și pentru o asemenea intensitate. Vibrația unei mulțimi unite prin entuziasm și printr-un puseu instantaneu de satisfacție nu poate fi decât aproximată atunci când încerci să o redai. Mulți se așteaptă ca acela care a fost personajul central al unei astfel de mobilizări spontane, electrizate de euforie, să aibă și toate detaliile. Rareori se întâmplă asta: experiențele cele mai intense sunt, de multe ori, fulgurații și, după ce se duc, ce-ți rămâne sunt frânturi de imagini, poate mai puține decât ale cuiva care a urmărit totul de pe margine. Oamenii m-au întrebat, după ce am plecat din mijlocul mulțimii, dacă m-au amuzat glumele despre adversarul meu sau alte sloganuri scandate în piață. Adevărul este că

nu-mi amintesc nici măcar un mesaj anume, ci doar faptul că îmi auzeam numele strigat neconținut, din toate părțile. Erau foarte multe steaguri tricolore, multe aplauze, telefoane agitate deasupra capetelor, lumini și blițuri, o adevărată recuzită a bucuriei. Primirea din Piața Universității m-a impresionat profund și îmi dau seama acum că în noaptea de 16 noiembrie am trăit mai mult decât bucuria de a împlini un lucru în care am crezut cu toată ființa. A fost momentul de aur pe care orice politician îl așteaptă: acela în care simți în jurul tău un cerc bine sudat de solidaritate și de încredere.

Suținerea și schimbul de încredere venite din partea celorlalți ne alimentează cu emoții care ne transformă și ne fac mai buni, iar politicienii nu constituie o excepție. Dincolo de aceste emoții, care și-au atins punctul culminant în seara alegerii mele ca Președinte al Statului, rămâne important de înțeles declarația civică pe care și-au asumat-o cetățenii acestei țări la un sfert de secol după Revoluție. Și la fel de important de înțeles este modul în care aceiași cetățeni au ales să răspundă unui proiect politic ce implica viitorul țării lor, în condițiile în care Puterea nu numai că le-a subestimat inteligența, tratându-i cu un discurs al urii și al dezbinării, ci a părut că își bate joc de ei, sabotându-le un drept elementar: dreptul la vot. Primind acest val de încredere din partea aceluia care m-au ales, am încercat, în intervalul scurs de la alegerea mea, să le înțeleg cât mai corect motivațiile și, în același timp, să analizez cu și mai multă atenție

contextul în care ele s-au manifestat în forma lor cea mai vizibilă. Acest context a fost campania electorală.

Pentru toată lumea a fost evident că ceea ce s-a petrecut în România în timpul acestei campanii pentru alegerile prezidențiale a ieșit din tiparele care s-au putut discerne în trecut, la alte alegeri similare. A fost o campanie atipică, iar finalul de campanie a uimit și a impresionat. A fost și una dintre cele mai dure competiții electorale, iar acest lucru s-a întâmplat pentru că adversarii politici care au rămas alături de mine în cursa electorală au mers cât de departe au putut, exersând cu o relaxare halucinantă și calomnia, și atacul la persoană, și — lucru care a alarmat un adevărat val de votanți — forțarea legii. Deși nu mi-am dorit așa ceva și cu toate că am anunțat de la bun început o campanie electorală fără scandaluri și fără atacuri *ad hominem*, exact cu asta m-am confruntat: cu un adversar care a adoptat nonșalant o conduită imundă și care a transformat intervalul de campanie dintr-un prilej pentru dezbateri pe teme importante pentru țară într-un câmp de luptă personalizat și insalubru. Având în vedere numărul și amploarea atacurilor la persoană, această campanie a fost, cu siguranță, cea mai urâtă pe care am avut-o în România postdecembristă. Aproape în exclusivitate, ținta acestor atacuri am fost eu. Surpriza mare pentru atacatori a fost că am câștigat. Nu îmi amintesc să se fi întâmplat vreodată ca un candidat să fi fost atacat cu atâta intensitate și răutate.

Am încercat, în tot acest context bruiat de diversiuni și de scandaluri, să îmi afirm cât de ferm am putut mesajul despre rolul unui viitor șef de stat: acela de președinte mediator și integrator, care propune un exemplu de comportament public și o viziune politică. Am venit cu un program care expunea în detaliu această viziune, care propunea soluții pentru o Românie prosperă și care grăvita în jurul unui deziderat esențial pentru mine: acela de a face un alt fel de politică. Am propus calm și seriozitate și mi-am invitat contracandidații la o înfruntare decentă, care să reafirme în spațiul public interesul pentru problemele țării și respectul pe care politicienii îl datorează votanților. Ceea ce s-a întâmplat, de fapt, în acest interval a semănat cu un salt în timp, înapoi la retorica virulentă a anilor '90, când dezinformarea și invectiva țineau loc de program electoral.

O campanie presupune nu numai înfruntarea unor seturi de valori care se negociază în direct, pentru a sfârși, după vot, prin a da coloratura viitorului politic al unei națiuni. Ea este și o încleștare de energii angajate în lupta pentru putere și angrenează, în fapt, întreaga clasă politică, nu doar pe candidații cu șanse. O campanie electorală deschide un teatru amplu de stratageme, angajamente și proiecții în care evoluează deopotrivă politicienii și electoratul și în care mizele și surprizele sunt atât de mari, încât totul se joacă până la ultimul vot. Este un interval în care tensiunea se acumulează la un nivel greu de aproximat atunci când îl compari cu viața

„În politică, dacă ai greșit, demisionezi, iar dacă ai de ales între a fi mârlan și a câștiga, pe de o parte, și a fi om corect și a pierde, pe de altă parte, eu aleg corectitudinea. Referirile mele la etică și la o etică profesională au fost constante, inclusiv în campanie, și sunt convins că pentru mulți dintre oamenii care m-au ales acest lucru a fost hotărâtor. Pentru mine este foarte simplu: e felul meu de a fi.“



„Nu există nicio exagerare în a spune că România a trecut, în toamna anului 2014, printr-un șir de scandaluri politice pe care campania electorală le-a făcut să se vadă în tot derizoriul lor. De la certurile ritualice, televizate, dintre fostul președinte și premier și până la pericolul real ca o putere coruptă să-și adapteze legislația pentru a-și menține poziția, tot acest șir de nereguli semnala că ne aflăm într-un moment-limită. Lucrurile nu erau ireversibile, însă dacă în câteva zile, câte mai rămăseseră până la scrutinul final, oamenii nu înțelegeau că se ajunsese într-un punct critic, democrația ar fi intrat într-o zonă minată de pericolul feudalizării și al mutărilor discreționare. Era esențial ca oamenii să iasă la vot.“



„Adversarul meu a aruncat în lupta pentru Cotroceni tot ceea ce învățase într-un partid clădit pe o cultură politică rapace și neprincipială: eschivă, atac la persoană, aroganță, dispreț și tupeu. Faptul că pe 22 decembrie 2014, la 25 de ani după Revoluție, la Palatul Cotroceni nu a ajuns un om politic format în matricea patentată de Ion Iliescu ține de inteligența unui popor care a refuzat să mai fie tras pe sfoară și care a dat o șansă schimbării.“

— KLAUS IOHANNIS

CURTEA  VECH E

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

începi să afli

ISBN 978-606-588-831-9



9 786065 888319